

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

Ένα περίεργο άρθρο του Αμερικανού αστυνομικού Τζέραλντ Γιώγκ. Οί ντέτεκτιβ και τα λαγωνικά της αστυνομίας. Το ιστορικό κατόρθωμα του Μπόμπυ. Η μυστηριώδεις εξαφανίσεις του λαθρεμπορού Βανέλλι. Μιά συνταρακτική άπαγωγή στο Γκόβερνερ—Σκουαίρ. Η εκπληκτική ανακάλυψις του Ρόπ, κλπ.

ΕΝΑΣ από τους διασημότερους αστυνομικούς της 'Αμερικής, ο Τζέραλντ Γιώγκ, δημοσίευσε τον περασμένο μήνα ένα συναρπαστικό άρθρο στον «Ντέτεκτιβ» της Νέας 'Υόρκης για τα εκπληκτικά κατορθώματα των αστυνομικών σκύλων, με τους οποίους είχε έφωδιασμένες σήμερα όλες ή 'Ασφάλειες του κόσμου. Ο Τζέραλντ Γιώγκ, που έθεωρείτο άλλοτε ως ένα είδος Σέρλοκ Χόλμς του Νέου Κόσμου, έχει αναλάβει από το 1925 το τμήμα των λαγωνικών της 'Αστυνομικής Διευθύνσεως της Νέας 'Υόρκης. Το τμήμα αυτό, όπως μας αποκαλύπτει ο διάσημος αστυνομικός, είναι μία από τις σπουδαιότερες υπηρεσίες και δεν μπορεί να συγκριθεί με κανένα άλλο, ούτε με το ανθρωπομετρικό, ούτε με το τμήμα των καλύτερων ντέτεκτιβ! Ο λόγος δέ είναι ότι, όσο καλός κι' αν είναι ένας αστυνομικός, δεν μπορεί ποτέ να είναι ανώτερος από ένα καλό λαγωνικό της αστυνομίας. Βέβαια, μία τέτοια γνώμη μπορεί να φανή παράδοξη κι' άπιστευτη, μά δικαιολογείται άμέσως μόλις σκεφθώ κανείς ότι οι ντέτεκτιβ, παρ' όλη τη λογική τους, που είναι αξιοθαύμαστη, δεν μπορούν να συγκριθούν με τους αστυνομικούς σκύλους, γιατί απλούστατα δεν έχουν την... όσφρησί τους!

Το λαγωνικό της αστυνομίας έχει δηλαδή ένα χάρισμα που είναι ανώτερο και πολυτιμότερο από όλα μαζί τα άλλα χαρίσματα των ντέτεκτιβ: τη λογική, την παρατηρητικότητα, την εξυπνάδα, το θάρρος, την όζυ-δέρεια, τη σκοπευτική δεινότητα. Γι' αυτό, πριν χρησιμοποιηθούν τα λαγωνικά μ' ένα έπιστημονικό και μεθοδικό τρόπο από τους αστυνομικούς, οι ντέτεκτιβ τις περισσότερες φορές ζητούσαν τη βοήθεια της θεάς Τύχης για την ανακάλυψη ενός μυστηριώδους και ασυλλήπτου έγκληματος. Πρέπει δέ να παραδεχθώ κανείς πως η θεά Τύχη είναι σ' έλλειψη ή προστάτις των αστυνομικών όλου του κόσμου. Σήμερα, ωστόσο, πρέπει να μάθουμε, ότι της θεάς Τύχης προηγείται πάντα, σ' όλες τις υποθέσεις ένα λαγωνικό της αστυνομίας.

Αλλ' ως αναφέρουμε καλύτερα μερικά παραδείγματα που είναι πιο εύγλωττα από κάθε έξηγηση, για την εκπληκτική δράσι αυτών των αστυνομικών σκυλιών.

Τόν 'Ιούνιο του 1934, η 'Ασφάλεια της Νέας 'Υόρκης πληροφορήθηκε ξαφνικά από έναν καταδότη ότι ο διάσημος λαθρέμπορος ναρκωτικών Αντώνιο Βανέλλι, που κατεζητείτο πυρετωδώς δυο όλοκληρους μήνες από τους καλύτερους ντέτεκτιβ, ήταν κρυμμένος στον ούρανοξύστη «Στάρ» της 135ης Λεωφόρου. Όλη η 'Ασφάλεια λοιπόν αναστατώθηκε και χίλιοι πόλισμεν με τους αξιωματικούς τους περικύκλωσαν άμέσως τον ούρανοξύστη, με τη βεβαιότητα ότι αυτή τη φορά δεν θα κατώρθωνε να τους ξεφύγει ο λαθρέμπορος. Μά ύστερ' από πολύωρες κι' άπεγνωσμένες αναζητήσεις, αναγκάστηκαν να όμολογήσουν ότι είχαν αποτύχει και ότι, ο Αντώνιο Βανέλλι, είχε κατορθώσει πάλι να ξεφύγει από τα χέρια τους.

Ύστερ' από δέκα ήμέρες ένας άλλος καταδότης, πληροφορήσε πάλι τους αστυνομικούς ότι ο λαθρέμπορος κρυβόταν αυτή τη φορά στο ξενοδοχείο «Ατλαντικ». Νέα λοιπόν έκστρατεία μ' αυτοκίνητα, μοτοσυκλέττες και πολυβόλα, νέες έρευνες και νέα έπίσης άποτυχία! Οί αστυνομικοί πήγαν να τρελλαθούν από τη λύσσα τους. Μόνο αν ήταν φάντασμα ο λαθρέμπορος Βανέλλι, θα μπορούσε να ξεφύγει μέσα από τα χέρια τους. Τί συνέβαινε λοιπόν; Πώς γινόταν άφαντος ως διά μαγείας, ο μυστηριώδης αυτός «δημόσιος κίνδυνος»;

Η τύχη θέλησε ωστόσο, ύστερ' από λίγες ήμέρες, να μάθουν για τρίτη φορά ότι ο Βανέλλι ήταν κρυμμένος σ' έναν άλλο ούρανοξύστη της Λεωφόρου Λέξινγκτον. Άμέσως λοιπόν, όλη η δύναμις της 'Ασφαλείας, που ήταν διαθέσιμη εκείνη τη στιγμή, δηλαδή πάνω από τρείς χιλιάδες πόλισμεν με τους αξιωματικούς τους περικύκλωσαν άστραπιαία τον ούρανοξύστη, έψαξαν όλα

τα πατώματά του, όλα τα δωμάτια, όλες τις γωνίες, χωρίς να ανακαλύψουν πουθενά τον διάσημο λαθρέμπορο. Άπελπισμένοι τότε κατέφυγαν στη μόνη ένισχυσι που τους απέμενε: στη βοήθεια του Μπόμπυ!

Ο Μπόμπυ είχε το καλύτερο λαγωνικό της 'Ασφαλείας της Νέας 'Υόρκης και μέχρι σήμερα έχει τόσα αξιοθαύμαστα κατορθώματα στο ενεργητικό του, ώστε θα μπορούσε να τα ζηλέψη κι' ο καλύτερος αστυνομικός. Περισσότερο ν' αναφέρει κανείς ότι ο Μπόμπυ είναι δημοφιλέστατος στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Άμέσως λοιπόν είδωποιήθηκε ο Τζέραλντ Γιώγκ, που δεν άσχησε να φθάση στον ούρανοξύστη με το περίφημο λαγωνικό. Έτσι, ο Μπόμπυ άφου ώδηγήθηκε πρώτα στον κοιτώνα του λαθρεμπορού και μύρισε διάφορα ρούχα του, άφέθηκε έλευθερος για να έρρη τον Βανέλλι. Μά την αλήθεια, δεν έκανε πολλή ώρα για να τον ανακαλύψη! Ο Μπόμπυ μυρίζοντας άσρατα ίχνη κάτω στο πάτωμα, έφρησε σαν άστραπη έξω από τον κοιτώνα, κατέβηκε στο κάτω πτώμα, χάθηκε στο βάθος ενός διαδρόμου κι' από εκεί ανέβηκε πάλι ως το έβδομο πάτωμα. Στο κεφαλόσκαλο στεκόταν ένας άσσηρός πόλισμεν. Ο Μπόμπυ, μυρίζοντας διαρκώς το πάτωμα, χυμίζει ξαφνικά έναντιον του πόλισμεν, τον σώριασε κάτω και τον άρπαξε με τα όντια του από τον ζωστήρα, για να μη μπει να του ξεφύγει. Οι έλλοι αστυνομικοί, που παρακολουθούσαν το λαγωνικό, άπόμειναν μ' άνοιχτό στόμα! Ο πόλισμεν εκείνος που φύλαγε άγρυπνα στο κεφαλόσκαλο ήταν ο διάσημος λαθρέμπορος Βανέλλι! Ο τρομερός αυτός κακοποιός, κατώρθωνε δηλαδή να παραμένη ασύλληπτος με το έξης απλούστατο τέχνασμα. Μόλις άντιλαμβανόταν ότι η αστυνομία είχε περικυκλώσει το κρησφύγετό του,

φορούσε μία στολή πόλισμεν που είχε πάντα στο θεστιάριό του και με μία εκπληκτική ψυχραιμία άνακατευόταν με τους άλλους αστυνομικούς που πλημμύριζαν σέ λίγο τον ούρανοξύστη. Μέσα τότε στη γενική σύγχυσι κανείς δεν μπορούσε να πρυσέξη αν ήταν άληθινός ή ψεύτικος πόλισμεν. Κι' έτσι ο Βανέλλι κατάφερε πάντα να ξεγελάη τους αστυνομικούς. Θα πετύχαινε δέ να ξεφύγει από τα χέρια τους και την τρίτη φορά, αν δεν τον άνεκάλυπτε με την όσφρησι ο Μπόμπυ!... Έτσι, ένας αστυνομικός σκύλος φάνηκε πολυτιμότερος από 3 χιλιάδες πόλισμεν!...

Ένας άλλος σκύλος της αστυνομίας της Νέας 'Υόρκης, ο έπίσης δημοφιλής Ρόπ, κατώρθωσε να έξιχνιάση ένα μυστήριο που θα παρέμενε ως ένα από τα πιο ζοφερά αινίγματα της έποχής μας.

Μία ήμέρα, ο μικρός γυιός του έκατομμυριούχου Τζών Στέφενσον, παίζοντας σ' ένα πάρκο της 131ης Λεωφόρου, στο Γκόβερνερ - Σκουαίρ, άπομακρύνθηκε από την παραμάνα του κι' έγινε άφαντος. Η αστυνομία, μόλις είδωποιήθηκε, υπέθεσε άμέσως ότι έπρόκειτο περί άπαγωγής, μά παρ' όλες τις έρευνες της δεν κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τα ίχνη των άπαγωγέων. Ούτε όμως κι' αυτοί, καθ' όλην την έβδομάδα που έπηκολούθησε ζήτησαν λύτρα από τον Τζών Στέφενσον για την άπελευθέρωσι του μικρού παιδιού του. Τί είχε συμβή λοιπόν;

Άπαγωγή, έγκλημα ή δυστύχημα;

Επί έπτά ήμέρες οι αστυνομικοί πρυσπαθούσαν ν' ανακαλύψουν τα ίχνη του μικρού Στέφενσον γύρω από το πάρκο, καθώς και το πτώμα του, αν είχε πέσει θύμα δυστυχήματος ή έγκλήματος, μά όλες αυτές η έρευνες τους δεν κατέληξαν σέ κανένα θετικό άποτέλεσμα. Η κοινή γνώμη, όπως ήταν έόμενο, είχε αναστατωθώ κι' η αστυνομία συνεπώς βρισκόταν σέ δύσκολη θέσι, όταν τέλος, άπεφάσισε να χρησιμοποιήση ένα αστυνομικό σκυλί, για ν' ανακαλύψη τα ίχνη του μικρού Στέφενσον.

Κι' αλήθεια, ο Τζέραλντ Γιώγκ, ώδηγησε τον Ρόπ στο Γκόβερνερ (Συνέχεια στη σελίδα 45)

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

τὴν φτώχεια πού τὸν βασάνιζε. Ἐγκατεστάθη ἀπὸ τὴν ἄλλη κυλάς μερὰ στὸ σπιτί τῆς Ἰκέρτας καὶ ἄρχισε νὰ ἐργάζεται γιὰ λογαριασμό τῆς στὸ ὑπερχό τῆς ἀτελίε.

Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀνέκτησε τὸ ἠθικὸ τοῦ ἔκανε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ Ἰκέρτα, μ' ὅλη τὴ ζήλεια τῆς, δὲν ἐκρυβε τὸν θαυμασμό τῆς καὶ σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ συμπαθῇ αὐτὸν τὸν καλλιτέχνη.

Τὴν ἀνοίξι ἡ ἐκθεσι τῆς Γκέρτας ἐκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Ὁ κόσμος ἔμενε κατὰπληκίως ἐμπρὸς σ' αὐτὰ τὰ ἔργα τέχνης καὶ συνεχαιρε τὴν Ἰκέρτα μὲ εὐλικρίνεια. Μὰ ἐκεῖνη φαίνονταν μελαγχολική. Γιά πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς εἶχε καταλάβει τὸ αἶσχος πού εἶχε κάνει σ' ἓνα ἄνθρωπο. Ὁ Φρίτς Χόφμαν, ὁ φτωχὸς ζωγράφος εἶχε τοακίσει τὴ ζωὴ τοῦ καὶ εἶχε ἀγωνισθῇ μὲ τὴν φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία ἔχοντας τὴν ἐλπίδα ὅτι μιὰ μέρα θ' ἀνεγνώριζαν τὴν ἀξία τοῦ. Καὶ ξαφνικὰ αὐτὴ, ἡ κλέφτρα, εἶχε ἔρθει στὴ ζωὴ τοῦ γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ ὅλη τὴ δόξα τοῦ. Καὶ τότε μετανόησε πικρὰ γιὰ τὴ διαγωγή τῆς. Καὶ δὲν δίστασε νὰ φωνάξῃ σ' ὅλον τὸν κόσμον:

— Αὐτὰ τὰ ἔργα δὲν εἶνε δικά μου. Εἶνε τοῦ Φρίτς Χόφμαν. Τὸν πλήρωσα γιὰ νὰ ἐργασθῇ γιὰ λογαριασμό μου!

Οἱ ἄνθρωποι πού θρῖσκονταν στὴν αἰθούσα τὰ εἶχαν χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι τοὺς ἀναστάτωσε. Ἀρχισαν νὰ γελοῦν καὶ ὁ πιὸ οἰάσημος κριτικὸς ἐσπευσε νὰ πλησιάσῃ τὴν Ἰκέρτα μὲ συμπόνια καὶ νὰ τῆς πῇ μ' εὐγένεια.

— Εἰσαστε πειὰ πολὺ ἐνδοξη, ὥστε νὰ μὴ μπορῆτε νὰ μᾶς κάνετε νὰ σᾶς πιστέψουμε. Ἐλάτε, ἐγκαταλείψατε, ἐπὶ τέλους, αὐτὴν τὴν ἀδικαιολόγητη σεμνότητά σας. Ἐνας καλὸς καλλιτέχνης πρέπει νὰ μὴν ντρέπετε ν' ἀναγνωρίζῃ ὡς καλὸ τὸ ἔργο τοῦ. Σᾶς συνιστῶ μόνο ν' ἀναπαυθῆτε λίγο γιὰτὶ ἡ κούρασι τῶν τελευταίων μηνῶν σᾶς ἔχει τοακίσει τὰ νευρὰ καὶ σᾶς κάνει νὰ λέτε ἓνα σωρὸ ἀκατάληπτα πράγματα. Ὅσο γιὰ τὸν Φρίτς Χόφμαν, αὐτὸς εἶνε ἓνας μέτριος καλλιτέχνης πού δὲν ἀξίζει νὰ θέλετε νὰ τὸν κάνετε οἰάσημο, ἔστω κι' ἂν εἰσαστε ἐρωτευμένη μαζύ τοῦ.

Καὶ φιλώντας τὸ χέρι τῆς ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἐκθεσι γιὰ νὰ γράψῃ ἓνα νέο ὕμνο πρὸς αὐτὴν τὴν τόσο νέα μὰ καὶ τὴν τόσο διάσημη καλλιτέχνη. Καὶ ἡ Γκέρτα γύρισε στὸ σπιτί τῆς μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ντροπὴ. Δὲν θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ ἀντικρύσῃ τὸν ἄτυχον Χόφμαν. Ἦταν μιὰ κλέφτρα, μιὰ κλέφτρα πού τοῦ εἶχε κλέψῃ τὴ δόξα τοῦ καὶ τὴν καρδιά τοῦ.

Καὶ δὲν ἠσυχάσε ἀπὸ τὶς τύψεις τῆς παρά μόνο, ὅταν τὸν παντρεύθηκε.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΝΤΟΝ

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΣΚΥΛΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

Φερνερ - Σκουαίρ, τοῦ εἶωσε ἐκεῖ πέρα νὰ μυρίσῃ μιὰ φορεσιά τοῦ μικροῦ Στέφενσον καὶ κατόπιν τὸν ἄφησε ἐλεύθερο. Ὁ Ρόπ ἄρχισε ἀνήσυχος νὰ μυρίζῃ τριγύρω τὸ χῶμα καὶ νὰ περιφέρεται διαρκῶς στὸ ἴδιο μέρος, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀκολουθήσῃ μὲ τὴν ὄσφρησι κανένα ἰχνος. Ἐπειτα σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ προχωρῇ μὲ μεγάλη ὥστόσο δυσκολία, ξαναγυρίζοντας στὰ θήματά τοῦ ὥσπου στὸ τέλος ἀνεκάλυψε κάποιο ἰχνος κι' ἄρχισε νὰ τὸ παρακολουθῇ γαυγίζοντας χαρούμενα. Ὁ Τζέραλντ ἰώγκ καὶ οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ τὸν παρακολούθησαν καὶ τὸν εἶδαν κατὰπληκτοὶ νὰ μπαίνει ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα σ' ἓνα μικρὸ σπιτί τῆς Λίμμεν - Στρήτ, πού θρῖσκονταν δυὸ περίπου συνοικίες πρὸ πέρα ἀπὸ τὸ Γκόθερνερ - Σκουαίρ. Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ σπιτί καθόταν μιὰ παράξενη γυναῖκα, ἡ Φερνάντ Σίκελ, πού ζοῦσε ἀπὸ τὰ μικρὰ εἰσοδήματα τῆς πατρικῆς περιουσίας τῆς. Ἦταν μιὰ μισότρελλη γεροντοκόρη, πού ἀγαποῦσε μὲ πάθος τὰ μικρὰ παιδιά. Ὁ Ρόπ λοιπὸν ὤρμησε μέσα στὸ σπιτί τῆς ἀνέβηκε στὸ δεῦτερο πάτωμα καὶ στάθηκε γαυγίζοντας μπροστὰ στὴν κλειστή πόρτα ἑνὸς δωματίου. Οἱ ἀστυνομικοὶ, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις τὴν ἀνοίξαν ἀμέσως, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες τῆς γεροντοκόρης καὶ βρέθηκαν κατὰπληκτοὶ μπροστὰ στὸ χαμένο γυῖο τοῦ Τζῶν Στέφενσον!... Ὁ μικροῦλης καθόταν ἡσυχὰ κατὰ τὸ πάτωμα κι' ἔπαιζε μ' ἓνα ἡλεκτρικὸ σιδηρόδρομο πού τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ Φερνάντ Σίκελ!... Τί εἶχε συμβῇ τώρα; Ἀπλούστατα ἡ μισότρελλη γεροντοκόρη εἶχε ἀπαγάγει τὸν μικρὸ Στέφενσον, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποίαν οὐ ἦταν παιδί, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸ υἱοθετήσῃ! Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψῃ τί εἶχε ἀπογίνει ὁ μικρὸς ἥρως αὐτῆς τῆς περιπετειᾶς, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἡ ἐκπληκτικὴ ὄσφρησις τοῦ Ρόπ!...

Αὐτὰ εἶνε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ κατορθώματα τῶν ἀστυνομικῶν σκύλων τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἀπὸ αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ πόσο εἶνε πολύτιμοι συνεργάτες τῶν ντέτεκτιβ οἱ ἄλλοι Μπόμπηδες καὶ Ρόπ τῶν Ἀστυνομικῶν τοῦ Παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΑΡΧ'ΑΛΗΣΤΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 22)

μύτη τοῦ, τὸ ἓνα χέρι τοῦ ἢ τὸ ἓνα πόδι τοῦ!... Ἡ σύλληψις λοιπὸν τοῦ ληστάρχου αὐτοῦ λύτρωνε τὴν ἐπαρχία ἀπὸ ἓνα καταθλιπτικὸ ἐφιάλτη.

Ἔτσι, ἐτοιμαζόμενον νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτί μου, ὅταν ἔξαφνα, μπροστὰ στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, εἶδα μιὰ φρικώδη σκηνὴ πού δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεχάσω ποτέ μου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἀρπάξε ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸν Χο-Λιν-Τσανγκ καὶ στηρίζοντας τὸ πιστόλι τοῦ στὸν κρόταφο τοῦ ἀρχιλήστοῦ, τοῦ τίνανε τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα. Ἐπειτα, μὲ ἀπάθεια, ἔβγαλε στὴ δημοπρασία τὰ ρούχα τοῦ νεκροῦ: τὶς μπότες τοῦ, τὴ στρατιωτικὴ στολὴ τοῦ, τὸ πουκάμισό τοῦ, τὴ ζώνη τοῦ.

— Ἰ—πάν — κουέν — τσιέν : φώναζε δείχνοντας τὴν ταμπάκiera τοῦ. «Μισὸ δολλάριο!...»

Κ' οἱ ἄλλοι Κινέζοι μάλλον ποῖος θὰ πρόφταινε ν' ἀγοράσῃ ἓνα «ἐνθύμιο» τοῦ Χο - Λιν - Τσανγκ.

Ὅταν τέλος ἀπογυμνώθηκε ὁ αἰμόφυρτος νεκρὸς, οἱ στρατιῶται ἀρχισαν νὰ μοιράζονταν τὸν κόσμον τὶς σάρκες τοῦ. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔκοβε κομμάτια ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ κι' ἓνας ἄλλος ἀπὸ τὸ σηκότι τοῦ. Κι' ἔπειτα τὰ πυλούσαν σ' ἐκείνον πού προσέφερε περισσότερα. Τὸ περίεργον τώρα εἶνε ὅτι οἱ Κινέζοι ἐκαναν σὰν τρελλοὶ γιὰ τὶς σάρκες τοῦ ἀρχιλήστοῦ καὶ τὶς καταβρόχθιζαν εἰς ὥμες ἐπὶ τόπου! Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν ἀπαίσιον, ἀνατριχιαστικόν:

— Μὰ γιὰτὶ τρῶνε ἔτσι τὶς σάρκες τοῦ ληστοῦ; ρώτησα τὸν ἀστυνὸμο.

Ἐκεῖνος σήκωσε τοὺς ὤμους τοῦ ἀδιάφορα, στενοχωρημένος. — Προλήψεις τοῦ λαοῦ... μοῦ ἀπάντησεν. Νομίζουν πὼς ὅταν θὰ φᾶνε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν καρδιά ἢ τὸ σηκότι τοῦ Χο-Λιν - Τσανγκ θὰ γίνουν ἐξυπνοὶ κι' ἀπορητοὶ σὰν κι' αὐτόν!...

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ φαντασθῶ ὅτι ἓνας Κινέζος ληστάρχος θὰ εἶχε τόσο παράξενο τέλος.

ΔΟΚΤΩΡ ΑΛΜΠΕΡ ΖΕΡΒΑΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

σοῦ ἀρέσει, νά...

— ... Ναι, μοῦ ἀρέσει νὰ ξαναγυρνοῦσα στὴν παλιὰ ἐκείνη καὶ καλὴ ἐποχὴ! οἰακόπτει ἡ Κοκό, ἀποφασιστικά. Μοῦ ἀρέσει νὰ με ξαναλένε Μαργαρίτα... Μοῦ ἀρέσει ἓνας σύζυγος σοβαρός, γλυκός, ἀφωσιωμένος σὲ μένα κι' ὄχι ἓνας δανδῆς θεότρελλος, πού νὰ ξεχωρίζῃ σὰν σαλόνια, ἔτοιμος νὰ ρουφηχτῇ σὰν καραμελλὰ ἀπ' τὴν πρώτη χτυπητὴ καλλονή, ἡ ὁποία θὰ τὸν λαχταρήσῃ... Μοῦ ἀρέσουν οἱ χοροὶ, ἀλλὰ ὄχι πειὰ τὰ ταγκὰ καὶ ἡ ρούμπες καὶ τὰ φόξ - τροτ, μὰ τὰ θάλς, ἡ μαζοῦρκες, ἡ καόρίλλιες, οἱ λανσιέδες... Συχαινομαί τὶς τζάζ-μπάντ πού μὲ ἑλίζουν, καὶ τὰ «παράσιτα» τῶν ραδιοφῶνων πού μὲ ξεκουφαίνουν... Συχαινομαί τοὺς νέγρους, τὶς μπανάνες, τὶς χαθάγιες, τὰ «γκέρλς», τὰ ξεβεωτικά ξενύχτια στὰ δῆθεν κοσμικὰ κέντρα, πού εἶνε στὴν πραγματικότητά κέντρα ἐκτραχλητισμοῦ... Καὶ ποθῶ μιὰ ἡσυχὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ, μὲ τὸν ἄνδρα μου, μὲ τὰ παιδιά μου, μὲ τὸ ἀπαλὸ καὶ ξεκουραστικὸ γραμμόφωνό μου, μὲ τὸ σκυλάκι μου, μὲ τὴ γατούλα μου, μὲ τὴν κουζίνα μου!... Ναι, ἀηδίασα πειὰ αὐτὴ τὴν κοινωνικὴ ξερατῖλα, τὴ γεμάτη ἀπὸ θορύβους, ἀπὸ ἐκνευρισμό, ἀπὸ ὑποκρισία, κι' ἀπὸ πιθηκισμούς, καὶ ποθῶ νά...

— Ποθῆς νὰ πᾶς σὲ μιὰ ἔρημο γιὰ νὰ ζήσης, χειρότερη ἀπὸ ἀσκητῆς, χειρότερη κι' ἀπὸ καλογρηά! διακόπτει μὲ τὴ σειρά τῆς τώρα κ' ἡ Μαντώ, κατὰπληκτη ἀφάνταστα, καὶ σχεδὸν ἀγανακτισμένη.

Μὰ ἡ Κοκό — ἡ Μαργαρίτα — δίχως νὰ ἐπηρεαστῇ καθόλου, μουρμουρίζει μὲ νοσταλγία πικρὴ, σὰν νὰ ξέρῃ πόσο ἀπραγματοποίητα εἶνε οὗτον κύκλο τῆς τὰ παραπάνω ὄνειρά τῆς:

— Μακάρι νὰ πῆγαινε στὴν ἔρημο!... Κ' ἡ Σαχάρα ἀκόμη, ἔχει κι' αὐτὴ ὁάσεις ζηλευτές, ἐνῶ ἡ κοινωνία μας πλημμυρίζει ἀπὸ ἀοχήμιες κι' ἀπὸ προστυχίες!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 19)

ταὶ διαβάζοντας τὸν κατάλογο τῶν μελῶν τοῦ ἀδελφάτου, φωνάζει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεκροῦ προέδρου. Καὶ τότε, ἓνας ἀπ' τὰ ἄλλα μέλη, ἀπαντᾷ στερεότυπα:

— Παρὼν ὁ πρόεδρος μας, ἀλλὰ χωρὶς δικαίωμα χρήσεως τῆς ψήφου τοῦ!

Στὴ σχετικὴ εἰκόνα μας, βλέπετε τὸν σκελετὸ τοῦ Μπένθαμ, ντυμένον μὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐνῶ τὸ κρανίον τοῦ θρῖσκεται σὲ μιὰ «γυάλα» ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ.